



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 36/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M&L FRESH s. r. o., Poľná 1060/6, Veľký Krtíš, zastúpenej advokátkou JUDr. Máriou Kuttnerovou, Kozačeka 2003/40, Zvolen, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžf 56/2014 z 2. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M&L FRESH s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. septembra 2015 doručená sťažnosť spoločnosti M&L FRESH s. r. o., Poľná 1060/6, Veľký Krtíš

(ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžf 56/2014 z 2. júna 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľovi bol rozhodnutím Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Lučenec č. 9611401/5/3701446/2013/Ber zo 6. augusta 2013 vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2012 v sume 21,33 eur a zároveň mu bola vyrubená vlastná daňová povinnosť na dani z pridanej hodnoty v sume 34 261,30 eur. Rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Lučenec bolo potvrdené rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100307/1/543668/2013/4884 zo 14. novembra 2013. Proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky podal sťažovateľ žalobu podľa druhej hlavy, piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ sa proti rozsudku č. k. 23 S 342/2013-46 z 19. marca 2014, ktorým Krajský súd v Banskej Bystrici podanú žalobu zamietol, odvolal na najvyššom súde, ktorý napadnutým rozhodnutím rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici potvrdil.

Sťažovateľ v rámci odôvodnenia svojej sťažnosti uviedol:

„Sťažovateľ v tejto súvislosti namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky..., nakoľko tento sa stotožnil s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici..., bez toho, aby sa zaoberal dôvodmi svojho postupu a tento vysvetlil. ...

Sťažovateľ namieta porušenie jeho práv..., v súvislosti s absenciou riadneho zákonného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia Porušovateľa práva – rozsudku 4Sžf/56/2014 zo dňa 02.06.2015, pre ktoré Sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné. ...

Sťažovateľ ďalej namieta porušenie jeho práv... v súvislosti Sťažovateľ vzhliada porušenie svojich práv - práva vlastníť majetok a práva podnikat' v tej skutočnosti, že

Porušiteľ práva, aj napriek námietkam Sťažovateľa o nezákonne vedenej daňovej kontrole, ktorá nebola ukončená zákonným spôsobom, potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu súdnej moci, čím bol dôvodný nárok Sťažovateľa, na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie apríl 2012, vyplývajúci mu ex lege účelovo odopretý a daňový orgán v tejto súvislosti vyrubil Sťažovateľovi vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty v sume 34.261,30 EUR. ...

Sťažovateľ v tejto súvislosti namieta, že zo znenia citovaného odôvodnenia nie je zrejmé, ktoré listinné dôkazy vyvracajú a ktoré potvrdzujú, že poľský daňový subjekt bol v období mesiaca apríl 2012 registrovaný pre daň z pridanej hodnoty, nakoľko to Porušovateľ práva v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neuvádza a teda z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia Porušovateľa práva nie je ani zrejmé, ktoré listinné dôkazy po ich vyhodnotení každého zvlášť a vo vzájomnej súvislosti Porušovateľ práva považoval za rozhodujúce pre vyvodenie záveru, či bol alebo nebol poľský daňový subjekt registrovaný v období apríl 2012 pre daň z pridanej hodnoty. ...

V tejto súvislosti Sťažovateľ namieta, že dôkazy, ktoré Porušovateľ práva uvádza ako hodnoverné a preukazujúce, že IČ DPH: [REDAKOVANÉ] bolo pridelené p. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] až dňa 03.08.2012 s platnosťou od 07.08.2012 (informácia z medzinárodného dožiadania a informácia zo systému VIES) pochádzajú z rovnakého zdroja - z daňovej správy Poľskej republiky, rovnako tak ako všetky dokumenty, ktoré predložil v konaní na súde prvého aj druhého stupňa Sťažovateľ, z ktorých vyplýva, že menovaný poľský daňový subjekt bol v rozhodujúcom čase registrovaný na daň z pridanej hodnoty.

Sťažovateľ namieta, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia Porušovateľa práva právne korektným spôsobom nevyplýva, z akého zákonného dôvodu konajúci súd pri vydaní rozhodnutia neprihliadal na žiaden z dôkazov, získaných od poľskej daňovej správy, ktoré predložil na podporu svojich tvrdení žalobca... ...

Porušovateľ práva prihliadal pri svojom rozhodovaní výhradne na obsah dokumentov, poskytnutých poľskou daňovou správou, ktorými disponoval konajúci správca dane a týmto aj konajúci súd prisúdil väčšiu dôkaznú silu, ako dôkazom Sťažovateľa, hoci pochádzali z rovnakého zdroja - z daňovej správy Poľskej republiky. ...

Dôkazy žalobcu aj žalovaného poskytnuté poľskou daňovou správou by mali mať v tomto konaní, čo do váhy, rovnakú dôkaznú silu, nakoľko pochádzajú z rovnakého zdroja.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol takto:

„1. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4Sžf/56/2014 zo dňa 02.júna 2015 bolo porušené základné právo Sťažovateľa, obchodnej spoločnosti M&L FRESH s.r.o., so sídlom: Poľná 1060/6, 99001 Veľký Krtíš, IČO:44 236 841, zapísaná v OR OS Banská Bystrica, odd.: Sro., vl. č. 19253/S, ZI: 5.000 Eur, RS: 5.000 Eur, vyplývajúce z ustanovení zákona číslo 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (Ústava Slovenskej republiky) a to prvého oddielu článok 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - princíp právnej istoty, druhého oddielu článok 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - práva vlastníť majetok a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, piateho oddielu článok 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - práva podnikat' a práva na pokojné užívanie majetku a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, siedmeho oddielu článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - práva na súdnu a inú ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, článok 47 ods. 3 a článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky - práva na súdnu a inú ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4Sžf/56/2014 zo dňa 02.júna 2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť Sťažovateľovi, obchodnej spoločnosti M&L FRESH s.r.o. so sídlom: Poľná 1060/6, 990 01 Veľký Krtíš, IČO:44 236 841, zapísaná v OR OS Banská Bystrica, odd.: Sro. vl.č. 19253/S, ZI: 5.000 Eur, RS: 5.000 Eur trovy konania vo výške 279,66 € do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Márie Kuttnerovej, vedený v [REDACTED].“

Sťažovateľ ďalej navrhoval, aby ústavný súd v zmysle § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia:

„Sťažovateľ sa v tejto súvislosti domáha, aby Ústavný súd Slovenskej republiky uložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý podľa Sťažovateľa porušil základné práva Sťažovateľa, aby sa zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia - Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4Sžf/56/2014 zo dňa 02. júna 2015 a rovnako, aby Ústavný súd Slovenskej republiky uložil Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky a Daňovému úradu Banská Bystrica, pobočka Lučenec, aby sa do rozhodnutia vo veci o tejto sťažnosti proti porušovaniu základných práv a slobôd a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím - Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4Sžf/56/2014 zo dňa 02. júna 2015.“

Návrh na dočasné opatrenie sťažovateľ odôvodnil tak, že „... hrozí závažná ujma, spočívajúca v negatívnom ekonomickom dopade na ďalšiu jeho podnikateľskú činnosť, nakoľko rozhodnutie o nepriznaní uplatneného nadmerného odpočtu vo výške 21,33 Eur a uložení platobnej povinnosti vo výške 34.261,30 Eur, možno bez ďalšieho považovať za rozhodnutie, okamžitým výkonom ktorého by Sťažovateľovi hrozila závažná ujma predpokladaná procesných predpisom.“.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy

alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto

interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Ústavný súd môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Pokiaľ ide o povinnosť najvyššieho súdu odôvodniť svoje rozhodnutie, tak ústavný súd konštatuje, že tejto povinnosti nezodpovedá povinnosť vysporiadať sa s každým argumentom strany a dať naň podrobnú a vyčerpávajúcu odpoveď.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza:

«Odvolačí súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem

obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočne východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

Základnou podmienkou na oslobodenie tovaru odoslaného alebo prepraveného z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim... je, aby nadobúdatel' bol osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte. Takéto oslobodenie od dane musí platiteľ dane preukázať.

Pokiaľ ide o dokazovanie v daňovom konaní, dôkaznú povinnosť má prioritne daňový subjekt. ...

Najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že žalobca nepreukázal v zmysle § 43 ods. 5 zákona o DPH, že sú splnené podmienky pre oslobodenie od dane. Žalobca neunesol ani v administratívnom ani v súdnom konaní dôkazné bremeno. ... V administratívnom spise sa síce nachádzajú aj dôkazy, podľa ktorých bol poľský daňový subjekt v období apríla 2012 osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte, avšak v spise sú doložené aj listinné dôkazy, ktoré túto skutočnosť vyvracajú. ... Z priložených listinných dôkazov, po ich vyhodnotení každého zvlášť a vo vzájomnej súvislosti, nemožno vyvodit', že poľský daňový subjekt bol v období mesiaca apríl 2012 registrovaný pre daň z pridanej hodnoty.

Najvyšší súd mal v konaní za preukázané, a to nielen z údajov zo systému VIES, ale aj na základe medzinárodnej výmeny daňových informácií, že IČ DPH: [REDAKOVANÉ], bolo pridelené p. [REDAKOVANÉ] až dňa 03.08.2012 s platnosťou od 07.08.2012. Týmto dokladom bolo potvrdené, že registrácia na DPH, už realizovanie intrakomunitárnych transakcií, mu bola pridelená až od 03.08.2012 a preto žalobca nemohol v zdaňovacom období apríl 2012 dodať tovar odberateľovi v Poľsku s oslobodením od dane podľa § 43 zákona o DPH. ...

Kontaktné oddelenie Poľska vo Formulári „SCAC 2004“ – odpoveď zahraničnej daňovej správy zo dňa 02.01.2013 (na Základe čl. 7 Nariadenia. Rady č. 904/2010) uvádza na str. 6, že [REDAKOVANÉ] je aktívnym platiteľom DPH od 03.08.2012, obchodnú činnosť registroval od 07.02.2012, registráciu na DPH urobil kvôli realizovaniu IC transakcií od 03.08.2012.

Pravdivosť údajov v predloženom „Potvrdení o platcovi dane od tovarov a služieb“ zo dňa 08.02.2013, podľa ktorého mal byť p. [REDAKOVANÉ] od dňa 07.02.2012

zaevidovaný ako platca DPH... bola vyvrátená výsledkom medzinárodného dožiadania. ... Súd považuje za hodnoverný a smerodajný dôkaz zistený správcom dane prostredníctvom medzinárodnej výmeny informácií - opakovane potvrdenú odpoveď príslušných finančných orgánov Poľskej republiky, potvrdenú informáciami získanými prostredníctvom systému VIES.»

V súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy, dohovoru, listiny a dodatkového protokolu napadnutým rozhodnutím vydaným v správnom súdnictve bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Bolo treba vziať preto do úvahy, že správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 160/2014).

Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti nedospel k názoru, že by napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy, dohovoru, listiny a dodatkového protokolu, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2016